

Az Államszövetség dél-nyugati részén, az Égi Fény 3675. esztendejében

Néma csendben kaparták el a predoci evilági maradványait a várossal szomszédos temetődomb tetején. Kínos hallgatással szemlélték a rögöket, miközben feltámadt a hideg szél. A shadoni végül elvesztette a ki nem hirdetett viadalt, és szóra nyitotta kiszáradt, cserepes száját.

- Én nem... - kezdett volna hozzá a kényszer szülte halotti beszédnek, amikor a hallgató pier zsoldos a szavába vágott.

- Lovasok!

Mindenről megfélelkezve, egy emberként vizslatták a déli horizontot. Felderítőjüket ezúttal sem hagyták cserben mentális képességei.

- Vaslovasok. Egy szakasz. Legalább hat tucat Chei király nehézvértes lovasságából - magyarázta. Hangjából kiérződött mennyire meglepi a dolog.

- Akkor ne várassuk meg őket! - tért vissza rögvest a szalmahajú minap elvesztett lelkesedése, és öles léptekkel lódult meg a városban kipányvázott hátságok felé.

- Várj, Rodon! - szólt utána a pier. - Biztos, hogy ez jó döntés?

Az ifjú bajvívó őszinte döbbenettel tekintett vissza a válla fölé.

- Komolyan kérde? - és heves karmozdulatokkal sorolni kezdte érveit. - Kifogyóban vannak a készleteink! Ők is Pyarron felé tartanak! A szürkébe hajló nyugati égbolt havazást ígér! És már csak hárman maradtunk! - tette hozzá szomorúan, tekintete elidőzött Jerom sírhantján.

- Szerintem az istenek vezérelték a lovasokat az utunkba! - folytatta. - Mellettük fülét-farkát behúzva, távolról elkerül majd bennünket minden dögevő! - zárta le megmásíthatatlannak tartott monológját, majd, hogy mindezt nyomatékosítsa, sietve megindult a domboldalon. Két társa bizonytalanul pillantott egymásra.

- A dögevők persze! De mi lesz a ragadozókkal? - tette fel a mindkettőjüket nyugtalanító kérdést Avaros, mielőtt a szalmaszín hajú után indultak volna.

A távoli horizonton már felsejlettek a hajnal első sugarai, amikor Rodon do Vonn, Shadon szépreményű párbajhőse, zihálva vetette hátát egy korhadt nyárfa derék vastag törzsének. Egykor díszes öltözéke rongyokban lógott róla. Menekülése során míves rapírján kívül mindenét hátrahagyta. Kapkodva vette a levegőt. Tüdeje ritmikusan ontotta magából leheletének hófehér páráját. Hiába fülte. Szapora zihálása, a fülében zakatoló vér hangja elnyomott minden zajt. Ujjai a fagytól elgémberedtek, kapcája a mély hóban átázott. Vonakodva talpra küzdötte magát.

- Már virrad - gondolta. - Valami búvóhelyet kell találnom mihamarabb.

Nem tudta pontosan, mióta menekül. A szárnyas fantomok az éjszaka utolsó óráinak egyikében rontottak a menetoszlopra. Számatalan csatát megélt veteránok voltak mind, de a sosem látott bestiák éjjeli fergetegként csaptak le a táborhelyre. Kitért a káosz. Menekülniük kellett. Hallotta még a lovagkapitány kiáltását, hogy rejtőzzenek el a közeli erdőben. Társait szem elől tévesztve, ő is pár szívdobbanáson belül a sötét rengetegbe vetette magát. Senkivel nem találkozott azóta, de egy-egy távoli ordítás - kétségbeesett halálsikoly? - arról árulkodott, hogy mások nem voltak ilyen szerencsések.

A szemközti bozótosból hallatszój zaj zökkenette ki merengéséből. Rapírját maga elé tartva, néhány bizonytalan lépést tett a sűrű növényzet felé. Idegesen, a hidegtől - vagy a félelemtől? - remegő ajakkal kémlelte környezetét.

- Áh, semmi - állapította meg magában megkönnyebbülten, amikor a háta mögül a hó semmi mással össze nem téveszthető roppanása hallatszott. Csak a sokszor próbára tett hidegvérének köszönhető, hogy nem kapta oda azonnal tekintetét. - Balról támad - futott át a gondolat a fejében. A következő nesz hatására Vonn megpördült, térdét mélyen berogyasztotta, és villámgyors fegyverével alulról felfelé szúrt. A penge, ezt jól érezte, mélyen a lágyszövetekbe hatolt. A három láb magas fürtelem mozdulatlanul tornyosult előtte. A bajvívó lélegzetviasszafojtva mérte végig. Méretéhez képest vékony, kappanszerű lábak. Bőrlebernyeges test. A denevérforma szárnyak végén két-két, másfél arasznyi

karom. Arcnélküli fej, melyen szabálytalan elrendezésben eltérő nagyságú dudorok sorakoztak. Csupasz, éjfékete bőr. Az előbbi mozdulat egy ember számára halálos, szívújéki szúrás lett volna, de most - a lény méretéből adódóan - legjobb esetben is a gyomor környékén hatolt az edzett acél a lény önmaga előtt összecukva tartott lebernyeges szárnyai közé. Vonn lélegzetvisszafojtva várta a reakciót. Tekintetét a lény karmos lábai előtt gyors ütemben gyűlő vérvörös tócsa vonta magára. A szárnyak közül szörcsögő hang hallatszott, majd egy váratlan toccsanás kíséretében valami a földre zuhant onnan. A párbajhős riadtan bámult a fegyverének pengéjét fogva tartó yllinori lovagkapitány részben összeaszott tetemére. Tán észre sem vette a felé csapó karmos szárnyakat, melyekkel a fantom rongybabaként rántotta magához egy éhes ölelésre.